

מסורת הש"ס

(א) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ב) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ג) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ד) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ה) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ו) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ז) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ח) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(ט) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה
(י) וְעַיִן תֹּסֵף לַעֲלֹה הַיָּהוָה

גליון הש"ס

נב"ל ר"ח רבקה' עלי' כבי
תרי"ל מדינת ישראל
זה פוסל היינו בין שהפועל
קבל עליו חז' כבי מדי בין
שהפועל קבל עליו כן. א"כ
מוכח דבין נחלק וכן במחל
פליגי לפ"ו מאי פירקין מאי
קמ"ל דמאי הדר ביה מונח
הא מהמס' ה"א דפליגי רק
במחל דקמ"ל שמואל שם או
רק נחלק דקמ"ל לרנח שם.
לזה אליעזר' ממני' דהכא
דקמני זה פוסל זה פוסל
דמוכח דמרווייח פליגי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא ה"ק זה גמ' ל'ל
ואות כש' נמחק: (ב) רש"י
ד"ה ורנח כו' הגון. י"ב
ס"א שאלו היו בעלי דין
בזרין שמה לא יאה הגון
ולא היו השנים יכולין למר
אין אלו יושבין עם זה לפי
שמיניין אותו אלל כשנדר
לו זה אחד זה אחד אם אחד
מהן אמר אינו יושב עם זה
אין לחוס' על כך דליכא
סיפא דלכת' לא
איתקעו דינא: (א) ד"ה
דקבלו עליו כבי תרי:
(ז) תוס' ד"ה כבי וכו' זה
שלו ושיניהם להשי' אלא:

מוסף רש"י

נאמן עלי. להיות דין.
אבא. פסול מן התורה
לדוננו לא לזכות ולא לחייב.
דנפקא לן בפרקין (כ):
מלא יומתו אבות על בנים
וגו' (לקטו כד.).

זה בורר פרק שלישי סנהדרין

זה בורר לו אחד. משמע זה בורר לו ב"ד אחד שהן ג' זה אחד
הרי ששה ושניהם בוררין להם עוד אחד הרי ט' והיינו דקא
מתמה מאי זה בורר כו' הא בתלמא סגי: גמ' הרי קאמר כשזה
בורר לו ב"ד אחד זה בורר לו ב"ד אחד. וכל אחד פוסל אותו ב"ד

שצריך חזירו ואינו רוצה לדון לפניו:

שנין בוררין להם אחד. כלומר אין

יכולין לכופ' זה את זה אלא בוררין

ב"ד שיתרלו זו שניהם: ואפי' לזה

מאי מעכב. בתמיה: והאמר ר"א.

לקמן בסוף פירקין (דף ע"ב): לא

שנו. אחד אמר נידון כאן ואחד אמר

נלך לבית הוועד כופין אותו והולך

לבית הוועד: ואלא דקאמר מלוה נלך

לזית הוועד. דעבד לזה לאיש מלוה:

כדאמר ר' יוחנן. לקמן בשמעתין:

בערכאות שבסוריא. שלא היו בקיאין

בדין תורה הלכך אפי' לזה מצי מעכב:

כי דינא דרב הונא ורב חסדא.

דמרווייח בחד מקום: ועוד מאי זה

בורר. דמשמע דהכי דינא: ולא דין

אמא לאמיסו. דלייתי בעלי דינין

דקבר החייב הרי אני בעצמי ביררתי

האחד ואם היה יכול להפך בזכותי

היה מהפך והדיינין בעצמן נוחה

דעתן להפך בזכות שניהן מפני

ששניהם צירכוס: אא"כ יודעין מי

חוסס עמהן. שמה יחממו עמהם עד

אחד פסול ומצטל עדות כולם ונמצאו

אלו נזשים: ורנח איס' להו דרב

יהודה. הלכך דעת הדיינין בעינן

שיצרכו מי ישוב עמהם אדם הגון:

ואין נכנסין לפעודה כו'. שנגמ' הוא

תלמידי חכמים ליכא אלל עם הארץ

בפעודה: וזה פוסל דיינו שם זה וזה

פוסל דיינו של זה. יכול לומר לו לא

אדון לפניו: הרי קאמר אלל אם היו

כשרין. שאינם קרובין ולא פסולין

אף ע"פ שהן יושבי קרנות נעשו

כנומחין: עד שיקבל עליו בפני ב"ד

מומחה. אלמא כנומחין מודה ר"מ:

והא עדים כנומחין דמו. אם אינם

קרובים או פסולין: דקבלו עליו

אז נכרי. בתלמא דכריסא כגלוהו

עליהם בשנים: נאמן עליו וכו'. דדיינין

קמייירי מדקמני ג' רועי צקר:

ואמר

כג.

עין משפט נר מצוה

א א מיי פ"ו מהל'

סנהדרין הלכה א'

סמג עשין לו טוש"ע ח"מ

ס' יג עט"ק א'

ב ב טוש"ע ט' סט"ק ד'

ג ג מיי פ"ב מהל' עדות

הלכה א סמג לאהין ריד

טוש"ע ח"מ ס' לד עט"ק

כד כה:

ד ד ו מיי פ"ו מהל'

סנהדרין הלכה א סמג

עשין לו טוש"ע ח"מ ס' יג

ס' יג עט"ק א'

ה ז ח מיי פ"ב מהל'

סנהדרין הלכה א סמג

ופכ"ב הלכה י"ד סמג

עשין לו טוש"ע ח"מ ס' ז

ר"ג טוש"ע ח"מ (ס') לב

סט"ק י וס' לד עט"ק א'

טוש"ע א"ח ס' קע עט"ק

כ:

ו ט מיי פ"א מהל' טוען

הלכה א ופ"ה מהל'

עדות הלכה א סמג לאהין

ר"ג טוש"ע ח"מ (ס') לב

סט"ק יג (ס') כח עט"ק א'

בהגה:

ז י מיי שם סמג שם

טוש"ע ח"מ ס' פו

סט"ק א':

רבינו חננאל

דיני ממונות בשלשה. זה

בורר לו אחד זה בורר לו

אחד כו'. אסיק' מתוך שזה

בורר דין אחד זה בורר

לו דין אחד ושניהם

בוררין להם [עוד] אחד

יוצא הדין לאימורו והני

מילי בב"ד אחד אבל

בשתי בתי דינין לזה לא

מצי מעכב כו' אלעזר

דאמר לו שנו אלא מלוה

אבל אם אמר לזה לביד

הגדול אידלנא כופין אותו

ודן בעירו. א"ר יוחנן

ובערכאות שבסוריא אין

כופין וחכ"א שני הדיינין

בוררין לקח' עוד אחד.

אסיק' דעת הדיינין

להתירצות מי ישב עמהן

כולי עלמא לא פליגי

דבעין כדמתיא נקיי הדעת

שבידושים לא היו

חוחמין בשטר עד שידעו

מי חוחם עמהן. ואין

יושבין דין עד שידעו מי

ישב עמהן. ואין נכנסין

בסעודה עד שידעו מי

נכנס עמהן כי פליגי בדעת

בעלי דינין וי"מ סבר דעת

בע"ד בעינן ורבנן סברי

לא בעינן דעת בעלי הדין:

זה פוסל דיינו של זה וזה

פוסל דיינו של זה ואקשינן

כל כמנייה למפסל דייני

מאי זה בורר לו אחד זה בורר לו אחד. פ"ה דמשמע דלהטו ט'
יכל' זה בורר לו ב"ד אחד הרי ג' זה בורר לו ב"ד אחד הרי
ששה ושניהם צורכים להם ב"ד אחד הרי ט' ולהכי מתמה בתלמא
סגי ולא נהירא שהרי משמעות הלשון אינו כן דא"כ ה"ל להקשות

בהדיא הא גופא קשיא רישא אסיפא

אמרת דיני ממונות בשלשה אלמא

גג' סגי והדר קאמר דלדין ט' וג"ל

דאף בתמילה היה יודע כמו שמפרש

לאח"כ שזה פוסל ב"ד של חזירו או

פוסל ב"ד של חזירו ולא ישנו כ"א א' זה

אחרונים כדקאמר המתוך ולא פריך

אלא מלישנא דמתני' דקתני זה בורר

ב"ד וטעמיהו כן ולהכי פריך מאי זה

בורר לו אחד כלומר לא סגי בללוא

הכי ומשני כשזה בורר כלומר אין

חובה ודאי לעשות כן אלא מתני'

מייירי אס' אירע קך:

בגוף ב' דינא דרב הונא ורב חסדא

דאמר ליה מאי קמטרחנא דך

ובו'. פירש הקונטרס שהיו צמקוס

אחד ולא נהירא דהא אמרי' (עירובין

ס':) דרב חסדא לא היה מורה לפני

רב הונא אפי' ציעמא כדומחא וכ"ש

דדין לא היה עושה בפניו וג"ל שהיו

סמוכים זה לזה חוץ לג' פרסאות:

בדי שיצא הדין לאמיתו. פירש

הריצ"ן שפילגו החייב יפרע

בדלון ויאמר קושטא דייני שאני בעצמי

צירכתי האחד ואם היה יכול להפך

בזכותי היה מהפך לפוס ריהטא

משמע כך הפירוש שמתוך שצירכ זה

שלו חוה שלו (ו) השלישי ילא הדין

לאמיתו בלל עוות שיאה הענין שקול

ולא ירבו מהספין לחובה על מהספין

לזכות ולא להפך:

ואמר

מאי שגא דעבדי הכי אמרי

במערכא משמיה דר' זירא ימתוך שזה בורר לו דין אחד זה בורר לו

דין אחד ושניהן בוררין להן עוד אחד יצא הדין לאמיתו: וחכמים אומרים

כו': נימא בדבר יהודה אמר רב קמיפלגי דאמר רב יהודה אמר רב אין העדים

חותמין על השטר אלא א"כ יודעין מי חותם עמהן רבי מאיר לית ליה דרב

יהודה אמר רב ורבנן אית להו דרב יהודה אמר רב לא דכולי עלמא אית להו

דרב יהודה אמר רב ודעת הדיינין כ"ע לא פליגי דבעינן כי פליגי דעת בעלי

דינין ר"מ סבר דעת בעלי דינין נמי בעינן ורבנן סברי דעת הדיינין בעינן

דעת בעלי דינין ולא בעינן גופא אמר רב יהודה אמר רב יאין העדים

חותמין על השטר כו' תניא נמי הכי י"כ היו נקיי הדעת שבידושים עושין לא היו חותמין על השטר

אלא א"כ יודעין מי חותם עמהן ולא היו יושבין בדין אלא א"כ יודעין מי יושב עמהן ולא היו נכנסין בסעודה

אלא אם כן יודעין מי מיסב עמהן: זה פוסל דיינו כו': כל כמנייה דפסיל דייני א"ר יוחנן בערכאות שבסוריא

שנו אבל מומחים לא הא מדקתני סיפא וחכ"א אימתי בזמן שמביא ראיה שהן קרובין או פסולין אבל אם היו

כשרין או מומחין מפי ב"ד אינו יכול לפוסל מכלל דר' מאיר מומחין נמי קאמר ה"ק אבל אם היו כשרין נעשו

כל הימנו שפוסל דייני שהמחוהו רבים עליהם תניא נמי הכי לעולם פוסל והולך עד שיקבל (עליו ב"ד שמומחה

לרבים דברי ר"מ והא עדים כנומחין דמי ואמר ר"מ זה פוסל עדיו של זה וזה פוסל עדיו של זה הא איתמר עלה

אמר ריש לקיש פה קדוש יאמר דבר זה תני עדו למאי אילימא לממון ר"חמנא פסליה אי לשבועה ר'ימוני

מהימן כבי תרי לעולם לממון * לא צריכא דקבליה עליה כבי תרי מאי קמ"ל דמצי הדר ביה תנינא אמר לו

נאמן עלי אבא * נאמן עלי אביך נאמנין עלי ג' רועי בקר ר"מ אומר יכול לחזור בו וחכ"א אינו יכול לחזור בו

ואמר

אבל במומחין אפילו ר' מאיר מודה שאין יכול לפוסל. תניא נמי הכי לעולם פוסל והולך עד שיקבל עליו בפני ב"ד מומחה לרבים דברי ר' מאיר ש' מאיר ש' דבמומחה מודה ר' מאיר: זה פוסל עדיו של זה וזה פוסל עדיו של זה דברי ר' מאיר
אמר ריש לקיש פה קדוש יאמר דבר זה תני עדו וכו' דקבליה עליה